

Marko Simčič

JANTARINA

Copyright (C) by Marko Simčič, ever

**Čeprav Nje ni, je z njim povsod:
v medeni krošnji, sveži rosi, še v kragulju ždi,
v metulju belem, vitki srni-
povsod je Ona in po njej diši.**

OBRED

Vznemirjenje šestih mladeničev se je preneslo na vse, ki so se v tistih večernih urah začeli zbirati na jasi pravilne štirikotne oblike, obdani z mogočnimi hrasti. En sam, a tudi najlepši med vsemi, je stal točno v sredini jase, ob potoku, ki je jaso delil na dva enaka dela. Zaradi mogočne krošnje je bil sicer velik kamniti oltar, ki je stal pod hrastom, videti prav nebogljen. Svečeniki so tu opravljali vse pomembne obrede: ob rojstvu, smrti, porokah, tu so žrtvovali bogovom v zahvalo za dobre letine in zdravje in v priprošnjo še nadaljne Sreče.

Samo ta preprost kamniti oltar pod hrastom je opozarjal na svetost prostora, kamor naj bi pogosto zahajali Bogovi. Brez tega bi bila jasa lahko popolnoma podobna katerikoli drugi jasi.

»Kdor veruje Vanje, jih bo v Znamenjih videl povsod! Zatorej ne rabiš njih podobe, da bi te spomnile nanje!« Te besede Zdravilca si je Slavin za vedno vtisnil v spomin, ko ga je nekega dne povprašal, kako naj si jih predstavlja. Nekaj tednov po rojstvu Slavina, bilo je sredi zelo mrzlega in še vedno zasneženega aprila, so lačni medvedje napadli njegovega očeta in mamo. Dojenčka se takrat niso niti dotaknili. Kmalu zatem ga je ob razmesarjenih truplih našel Zdravilec. Dojenčka je odnesel

domov in od takrat naprej ves čas skrbel zanj. Bogovi so mu ga namenili in to je hvaležno sprejel. Slavina je učil preprostega, a ponosnega življenja, naučil pa ga je tudi vseh skrivnosti Življenja in zdravnih zelišč, ki jih je poznal sam.

Ko je Slavin napolnil deset let, ga je za nekaj mesecev poslal k Lovcu, da ga nauči osnovnih veščin lova. »Mož si mora znati sam ujeti hrano, zakaj če bo vedno odvisen od drugih, ne bo nikoli zaživel svoje Življenje!« je govoril Zdravilec.

Ko pa se je Slavin vrnil, je Zdravilec odločil, da postane Pastir. »Če boš znal ravnati z živalmi, boš vedel, kako ravnati z ljudmi. Tudi one poznajo bolezen, lakoto, ljubezen, srečo, tekmovalnost, pogum in nagon. Le nečesa ne poznajo. Pohlepa in Napuha. A za to boš imel še dovolj časa, da ju spoznaš!«

Zdravilec je Slavina imel rad, kot da bi bil njegov sin, dal mu je vse, kar bi mu lahko nudil pravi oče. Le nečesa mu ni mogel zamenjati. Matere, ki bi ga s svojo ženskam prirojeno nežnostjo še dodatno obogatila. Morda je prav zato Slavin še bolj nestrpno čakal te svoje šestnajste pomladi. Zakaj zdaj šele je bil dovolj star, da bi se pridružil tistim, ki bi s pogumom lahko obogatili svoje Življenje in preko izbire ene od različnih smeri, ki mu jih je ob rojstvu ponudila Usoda, prišel do končne Sreče.

V noči, ki se je zčila v jutro tega dne, je sanjal, kako mu je čreda ovac, ki jo je vsako leto gnal po okoliških pašnikih, nekega dne iz bližnjega gozda prignala neznanega rejenega ovna. Blejale so okoli kopitljača in ga z gobci suvale v trup, da bi nadaljeval pot. Oven se je divje otepal s svojima veličastno ukrivljenima rogovoma, vendar ga je množica odločnih ovac neusmiljeno priganjala k Slavinu. Ko se je Oven tako nebogljen kmalu znašel pred pastirjem, je iz jasnega neba priletela ognjena strela in raztreščila ovno glavo na dva dela.

Te sanje je Slavin imel seveda za očitno Znamenje Gromovnika, toda tudi brez njih bi se udeležil današnjega Obreda. V nasprotju z nekaterimi, ki so že celo življenje čakali na Pravo Znamenje, je bil prepričan, da je vedno v vsakem primeru potrebno poskusiti svojo Srečo. Tako ga je učil tudi Zdravilec.

»Znamenje je lahko vse, kar te obdaja! Zakaj bi ga torej zavrgel, še preden ga prepoznaš?«

Nekateri so ob čakanju ostareli, ne da bi v vsem svojem življenju prepoznali eno samo Znamenje. Slavin ni hotel biti eden izmed njih. Življenje je v njem kar kipelo. Bil je prepričan, da mu je Usoda namenila še vse kaj več, kot biti le pogumen in močan pastir.

»Zagotovo so bila Znamenja ves čas tam, pa jih Oni le niso znali prepoznati!«

*

Ko se je s svetlimi, dolgimi lasmi približeval skupini preostalih šestih mladih mož, ki so se prav tako odločili za odločen korak do svoje Sreče, je na sebi čutil poželjive poglede mladih deklet. Z očmi so ga gladile po golih mišičastih prsih, v mislih so mu sesale ustne, v njegovih nebesno modrih očeh so iskale iskro, ki bi preskočila na katero izmed njih in ga tako odvrnila od njegove namere, da se udeleži Obreda. Zakaj, če bi bil izbran, bi bil zanje za vedno izgubljen! Celo življenje bi bil le še Njen!

Slavin je bil dovolj star, da je že nekajkrat izkusil mladostno ljubezen, a nekako je čutil, da to še ni tista Ljubezen, ki bi mu vnesla v vsakdan nek poseben nemir. Tisto je bila bolj potešitev poželjenja, ki se naseli v mladi fantovski krvi in komaj čaka, da v nasladi strasti otopi vsaj za nekaj kratkih trenutkov.

Zato je bil ta Obred, ki ga je tako nestrpno pričakoval, zanj še vse kaj več, kot le ponižno izpolnjevanje volje Bogov. »Kdor ne skuša uresničiti svojih sanj, naj jih ne krade drugim, ki imajo za to več poguma!« mu je nekega dne opogumljajoče dejal Zdravilec, ko je spoznal, da se želi fant udeležiti Obreda.

Slavin se je ustavil pred mogočnim hrastom na sredini jase in se vsedel na tla med skupino mladeničev, ki so že čakali na začetek. Le medla svetloba sveč iz čebeljega voska je osvetljevala ta prostor pred kamnitim oltarjem. Slavin je bil med vsemi sedmimi pogumnimi mladeniči edini pastir. Vsi drugi so bili lovci, odeti v kožo volkov, ki so jih sami ujeli in s tem že na daleč razkazovali svoj pogum. Oboroženi so bili z loki in puščicami in vsakemu izmed njih sta izza pasu visela po dva velika pisana noža.

Čeprav je imel Slavin med vsemi daleč najmogočnejšo postavo, so se vsi prezirljivo ozrli vanj. Bil je pač samo Pastir, le srednji del telesa je imel odet v kožo dolgodlake ovce, oborožen pa je bil le z nekoliko večjim, enostavnim nožem.

»Najboljše orožje vsakdo vedno nosi s seboj, tudi če je neoborožen, v svoji glavi! Le večina ga ne zna uporabljati!« mu je vedno govoril Zdravilec. Slavin se je vsakokrat spomnil teh besed, kadar je v lovu za hrano prelisičil mnogo močnejše živali, kot je bil sam. Vse modre besede Zdravilca je Slavin vedno pozorno vsrkaval vase, kot suha zemlja vpije blagodejni dež ob koncu suše. Zdravilec je zelo dobro poznal Življenje. Zakaj bi potem pri odkrivanju Svojega Življenja zavrgel vso modrost, ki mu jo je razkril Zdravilec?

»Bogove je potrebno opozoriti nase!« so bahavo izdajali vzvišeni pogledi mladih Lovcev, ko se je vsedel k njim.

»Pastirji pač ne premorejo toliko poguma, da bi se mogli kosati z Lovci, ki vsak dan zrejo Smrti v oči!« je zaslišal enega izmed mladih Lovcev.